

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. ХАСКОВО, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА

при участието на секретаря РОСИЦА ЗЛ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА Търговско дело № 20215600900177 по описа за 2021 година

Т.д. № 177 по описа на Окръжен съд-Хасково за 2021 г. е образувано по искова молба вх. № 5671/30.12.2021 г.,п.к.23.12.2021 г., подадена от С. Ю. С., действащ лично и със съгласието на своята майка и законен представител Ю. С. С., с която е предявил обективно съединени иски против „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, гр. ****, както следва: **иск с правно основание** чл.432 ал.1 от КЗ за сумата от 100 000 лв./ увеличен на основание чл.214 ал.1 от ГПК в съдебно заседание,проведено на 06.06.2022 г./, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди – болки и страдания, в резултат на настъпилата на 27.12.2016 г. смърт на дядо му С. М. С., в следствие на ПТП,настъпило на 27.12.2016 г. и **иск с правно основание** чл.497 от КЗ – за заплащане на следващата се законна лихва върху обезщетението, считано от 28.09.2017 г.

В исковата молба ищецът твърди, че на 27.12.2016 г. С. М. С., негов дядо, пътувал в лек автомобил марка ****, модел *****, управляван от Ю. Х.. Автомобилът се движел по автомагистрала „Марица“ в посока към град Хасково. В района на км 97 + 360 шофьорът Х. загубил контрол над автомобила, блъснал се в лявата разделителна еластична ограда на пътя, след

което навлязъл в насрещното платно за движение и се блъснал в движещия се там товарен автомобил марка **, модел ****. При ПТП починал С. М. С., пътуващ в лекия автомобил. Съставен бил констативен протокол за ПТП с пострадали лица и образувано ДП № 609/2016 г. по описа на РУ – град Свиленград.

Твърди, че към момента на произшествието виновният водач управлявал лек автомобил *** с рег. ***, за който имало валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със ЗК „Лев Инс“ АД с полица № BG/22/ 116001810992 за срока от 01.07.2016 г. до 01.07.2017 г.

Ищецът твърди, че понесъл изключително тежко загубата на своя дядо С. М. С.. Родителите му се разделили, когато бил на четири месеца и оттогава бил отглеждан съвместно от своята майка и дядо по майчина линия – починалият С. С.. Израснал в присъствието на дядо си, който полагал непрестанни грижи за него, осигурявал необходимите средства за издръжка, осигурявал му семейна среда и го отглеждал като свое собствено дете. Имали изградена силна връзка помежду си. Носел неговото име, за което починалият му отделял специално внимание. В годините търсел вниманието на дядо си, съвети и подкрепа от него. Нелепата му загуба го травмирала дълбоко. Изключително тежко понасял загубата на своя дядо, който в годините пълноценно замествал липсата на бащина фигура за него. Ритъмът на живот все още бил изцяло подчинен на скръбта от голямата загуба. След загубата на дядо си станал напрегнат, неспокоен, изпитвал чувство на тревога и страх, страдал от нарушения на съня и апетита. Тези негативни преживявания продължавали и към настоящия момент

Твърди, че е подал молба с вх. № 10541 от 14.09.2021 г. със застрахователна претенция до ответното дружество с искане да бъде определено и изплатено дължимо застрахователно обезщетение. Към момента на депозиране на исковата молба и след изтичане на 3-месечния срок застрахователят все още не бил определил и изплатил претендираното обезщетение, което пораждало правния интерес от подаването на исковата молба.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата в размер на 100 000 лв. представляваща обезщетение за

претърпените неимуществени вреди – болки и страдания, в резултат загубата на неговия дядо С. М. С., починал при ПТП на 27.12.2016 г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 28.09.2017 г. до окончателно изплащане на сумата. Моли да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът ЗК „Лев Инс“ АД гр. **** е подал писмен отговор вх. № 1252/16.02.2022 г.

Ответникът не оспорва наличието на валидна застраховка „ГО“, сключена между него и водача на л.а **** с рег. № **** към датата на произшествието.

Оспорва наличието на следните елементи от фактическия състав на деликта: деяние настъпили вреди – такива, каквито се твърдят в исковата молба, причинно следствената им връзка с деликта, противоправността и вината, оспорват твърденията за механизма на настъпване на ПТП. Оспорва виновно и противоправно поведение единствено на водача на л.а **** с рег. № ****

Оспорва наведените от ищеца твърдения за претърпените от него болки, страдания и психически стрес в резултат на настъпилата смърт на родственика му. Оспорва твърденията му за наличие на отношения на уважение, взаимопомощ и привързаност.

Навежда твърдения за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, поради липса на поставен обезопасителен колан.

Навежда доводи за принос към настъпилото събитие на водача на товарен автомобил Рено Премиум, който с поведението си допринесъл за настъпване на ПТП.

Оспорва размера на претендираното обезщетение .

Оспорва дължимостта на лихви за посоченият период и началната дата, от която се претендират лихвите.

Прави възражение за погасяване на исковата претенция по давност, т.като молбата била депозирана в съда на 30.12.2021 г., а пътният инцидент бил от 27.12.2016 г. и към датата на подаване на исковата молба бил изтекъл петгодишния давностен срок по чл.378 ал.2 от КЗ.

Прави възражение за изтекла давност на основание чл.111 б.„в“ от ЗЗД

– поради изтичане на тригодишна давност по отношение на претендираните от ищеца лихви за забава.

С допълнително подадена искова молба вх. № 2089/17.03.2022 г. ищецът поддържа подадената искова молба. Прави искане за увеличение на исковата претенция и уточнява началната дата, от която претендира лихви за забава. Оспорва възраженията на ответното дружество, че липсвали елементите от фактическия състав на деликта, както и относно механизма на произшествието; Изразява несъгласие с оспорените от ответника продължителност и тежест на нанесените вреди. Оспорва възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия С., т.като по делото нямало доказателства, установяващи, че той е пътувал без поставен обезопасителен колан. Оспорва възраженията относно размера на исковата претенция, която не се явявала в завишен размер; Оспорва възражението за погасяване на иска по давност, като твърди, че исковата молба е подадена по куриер на 23.12.2021 г., поради което не бил изтекъл давностният срок; Оспорва твърдението на ответника за независимо съизвършителство.

В допълнителния отговор ответникът поддържа първоначалното си становище и всички направени възражения. Поддържа се, че липсват доказателства относно механизма на ПТП и влязъл в сила акт, който да удостоверява виновно поведение на застрахования водач. В тази връзка вина имал и водача на насрещно движещото се МПС в платното за насрещно движение, като на основание чл. 51 ЗЗД обезщетението следвало да бъде съответно намалено. Поддържат се всички възражения по първоначалния отговор. Поддържа, че размерът на исковата претенция е прекомерен, изключително завишен и несъобразен с трайната практика по сходни казуси в случаите, когато се присъждат обезщетения за нанесени неимуществени вреди.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника си адв. М., поддържа подадената искова молба. Не претендира разноски.

В съдебно заседание ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч., оспорва предявените искове по основание и размер. Поддържа направените в отговорите възражения. Моли да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 27.12.2016 г. С. М. С. пътувал в лек автомобил марка ****, модел *****, управляван от Х. Ю.. С. М. С. пътувал на предната дясна седалка. Автомобилът се движел по автомагистрала „Марица“ в посока към град Хасково. В района на км 97 + 360 шофьорът Х. загубил контрол над автомобила, блъснал се в лявата разделителна еластична ограда на пътя, след което навлязъл в насрещното платно за движение и се блъснал в движещия се там товарен автомобил марка **, модел ****. Съставен бил констативен протокол за ПТП с пострадали лица и образувано ДП № 609/2016 г. по описа на РУ – град Свиленград. Видно от съставеният констативен протокол при произшествието са пострадали водачът Х. Ю., пътуващият С. Й., а пътуващият С. М. С. починал на място.

Според заключението на назначената по делото комплексна САТЕ и СМЕ, което съдът приема като обективно и безпристрастно дадено, при км 97 + 360 водачът на лекия автомобил марка ****, модел ***** Х. Ю. е предприел заобикаляне / изпреварване/ на излизащ от бензиностанция „ОМВ“, намираща се в дясно от платното за движение, товарен автомобил – влекач, с прикачено към него полуремарке. Излизащият от бензиностанцията товарен автомобил при включването си в движението частично е бил навлязъл в дясната активна лента за движение. Фактически от водача Ю. е била предприета маневра за заобикаляне от тип „влизване в завой“. При така създамата се ситуация, след отклонение на лекия автомобил наляво, е възникнал контакт на лявата предна част на автомобила с лявата предпазна еластична ограда / мантинела/, последвали са удари с разрушения – в метален парапет на мостово съоръжение, намиращо се в ляво от платното за движение върху разделителната площ, с откъсване на мантинелата от опорните стълбчета и деформация на стълбчетата и парапета, завъртане в посока обратна на часовниковата стрелка на автомобила, погледнато отгоре, удар на автомобила с дясната предна част в лявата предпазна еластична ограда / мантинела/, с продължаващо пространствено завъртане в същата посока и покачване с продължаващ контакт на автомобила с лявата мантинела, с качване и плъзгане по дясната мантинела/спрямо посоката на движение на

автомобила/ на платното за насречно движение на магистралата, с деформация и полягане на същата. След контакта с мантинелите лекият автомобил се е преобърнал, паднал на платното за насречно движение с удар на ляв горен ъгъл на купето с терена, преобърнал се е и е продължил движението си на заден ход, с плъзгане, по платното за движение. Падането и движението на лекия автомобил на заден ход е станало в момент, когато по платното за насречно движение се е движел и приближавал товарен състав – влекач марка ** с турски рег. № ***, със закачено за него полуремарке с рег. № ***, управляван от турския гражданин Е.Ю., движещ се в посока от гр. Любимец към гр. Свиленград със скорост 100 км.ч. Ударът между лекия автомобил *** и товарен състав – влекач марка **, със закачено за него полуремарке, по характер е бил кос, страничен – при контакт на предна лява челна част на товарен автомобил ** с дясна странична част на лек автомобил *** и е настъпил в лентата за движение на товарния състав– влекач марка **, със закачено за него полуремарке. На практика този удар не е имал значение за пътуващите в лекия автомобил ***, т.като при удара в мантинелата и пространственото завъртане на автомобила пътуващите в него са изпаднали на пътното платно, извън автомобила. Водачът Ю. А. Х. е бил между двете мантинели, върху него се е намирал пътуващият отзад С. М. Й., а пътуващият отпред С. М. С. е бил на пътното платно. Освен заключението на ВЛ показания за изпадането на пътниците от автомобила дават и свидетелите Ю. Х. и Т. Г., разпитани в съдебно заседание.

Според заключението на ВЛ водачът на лекия автомобил *** е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП като заобиколи / изпревари/ отляво излизация от бензиностанцията товарен автомобил, чрез своевременно предприемане и изпълнение на маневра „ смяна на лентата за движение“ от момента, в който е предприел фактическата маневра „ влизане в завой“. Водачът на товарен състав – влекач марка **, със закачено за него полуремарке не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП чрез своевременно аварийно спиране

Св. Ю. Х. твърди, че е бил ударен странично, от дясната страна, в която част на колата пътувал чичо му – пострадалия С. С.. Твърди, че колата му не се е обръщала. Не помни в кой момент е изхвърчал от колата. След катастрофата той бил отвън, върху него бил другият човек, пътувал на задната седалка, който бил жив. За чичо си разбрал на следващия ден в

болницата, че е починал при катастрофата.

Според показанията на св. Т. Г. при движението му в посока от гр. Свиленград към гр. Хасково, малко преди бензиностанцията ** е бил изпреварен от лек автомобил **. В този момент от бензиностанцията излизал ТИР. *** рязко кривнал наляво, прерязал мантинелата, разхвърчали се тела и навлязъл в лентата за насрещно движение, където бил блъснат от несрещно идващ ТИР. Свидетелят спрял колата и видял едно тяло на пътното платно до мантинелите, което е издавало звук и друго на пътното платно, за което мисли, че не бил жив. Не може да си спомни в кой момент и от коя страна на автомобила са изхвърчали телата. Според него е имало завъртане на автомобила, защото още в движение едно от телата изхвърчало от автомобила.

Съдът не кредитира показанията на св. Х. досежно механизма на произшествието и липса на преобръщане на автомобила, т.к. те са в противоречие с показанията на св. Г. и преди всичко със заключението на назначената по делото комплексна експертиза.

В заключението е посочено, че при огледа и аутопсията върху трупа на С. С. е установено съчетана травма при автомобилна злополука-охлузвания, рани по лицето. Кръвонасядане на меките обвивки на черепа. Травматичен кръвоизлив под меките обвивки на мозъка; кръв в мозъчните стомахчета. Счупване на гръдна кост и на всички ребра двустранно. Контузия и разкъсване на белите дробове. Разкъсване на дръжката на тънките черва. Разкъсване на задстомашната жлеза. Хематом зад коремницата. Счупване на таза. Открити счупвания на лявата подбедрица и на дясното бедро. Причината за смъртта на С. С. е посочената съчетана травма, която е несъвместима с живота и е причинила смъртта за минути. Уврежданията са причинени по механизъм на действие от твърд, тъп предмет и могат да се получат при автомобилна травма.

С Присъда № 260011/18.02.2021 г., постановена по НОХД № 330/2020 г. Ю. А. Х. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.343 ал.3 б. "б", вр. ал.1, вр. чл.342 ал.1 от НК и му е наложено съответното наказание. Присъдата е влязла в сила от 14.07.2021 г.

По делото няма спор, че към момента на произшествието виновният водач Ю. Х. е управлявал лек автомобил *** с рег. ***, за който имало

валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със ЗК „Лев Инс“ АД с полица № BG/22/116001810992 за срока от 01.07.2016 г. до 01.07.2017 г.

До ответника е отправена писмена претенция за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди– молба вх. № 10541 от 14.09.2021 г. Ответникът не е заплатил исканото обезщетение.

Изложеното води до извод, че в настоящия случай са установени релевантните предпоставки за ангажиране отговорността на ответника, а именно: договор за застраховка, покриващ риска „Гражданска отговорност“, сключен между деликвента Х. Ю. и ответното дружество; противоправно деяние на деликвента, извършено виновно, от което са настъпили вредни последици, които са в причинно-следствена връзка с деянието и техния вид. С приетото заключение на назначената по делото комплексна САТЕ и СМЕ експертиза е установен факта на настъпилото ПТП, неговият механизъм и настъпилите последици, уврежданията получени от пострадалия С. М. и причинно следствената връзка между ПТП, получените увреждания и последвалата смърт на М..

Освен тези предпоставки, обаче, е необходимо да се установи и дали ищецът, спада към кръга на правоимащите да получат застрахователно обезщетение.

Починалият С. М. С. е дядо на ищеца С. Ю. С. - удостоверение за наследници изх. № 82/09.01.2017 г. / л.14/ и удостоверение за раждане от 04.09.2018 г. / л.17/

-

В закона няма изрично или лимитативно посочване на кръга от правоимащите лица, което от своя страна е наложило този въпрос да бъде изяснен по пътя на тълкуването – с ППВС № 4 от 1961 г., № 5 от 1969 г. и № 2 от 1984 г. Допълване на вече даденото тълкуване е извършено с ТР № 1 от 21.06.2018 г. ОСНГТК на ВКС. Ищецът ангажира отговорността на застрахователя като твърди, че е материално легитимиран да получи обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на неговия дядо, с когото е била създадена трайна и дълбоко емоционална връзка и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които иска да бъдат обезщетени съгласно ТР №1 от 21.06.2018г. ОСНГТК. За да бъде реализирано

правото да получи обезщетение, ищецът следва да докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди, които да бъдат обезщетени съгласно чл. 52 ЗЗД. Съгласно мотивите на ТР № 1 от 21.06.2018 г. : „От гледна точка на чл. 52 ЗЗД обаче е справедливо и други лица, извън най-близкия семеен и родствен кръг да могат да получат обезщетение за неимуществени вреди, ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, заради съдържанието на която търпят морални болки и страдания от смъртта му, сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките”. При извеждане правото на тези лица да получат обезщетение тълкувателният орган изрично е акцентирал, че това се допуска „като изключение – само за случаите... поради особена близост”.

Обезщетение следва да се присъди само тогава, когато от доказателствата може да се направи несъмнен извод, че лицето, което претендира обезщетение, е провело пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на неговата смърт сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания.

Следователно, според тълкуването на Върховния касационен съд, при определяне кръга на правоимащите да получат обезщетение следва да се изхожда от принципа на справедливостта, основаващ се на наличието на определена лична връзка между пострадалия и други лица. Тази връзка следва да притежава определени качества и да отговаря на определени критерии, като установяването ѝ е въпрос на преценка за всеки конкретен случай, предвид наличието на родство между пострадалия и ищеца, продължителността на съвместното им съжителство или връзка, отношения на привързаност и полагане на взаимни грижи и др.

За установяването на тази връзка и на тази „особена близост“ с оглед смъртта на починалото лице съдът може да изхожда единствено от свидетелските показания по делото, доколкото писмените доказателства и експертните заключения установяват останалите предпоставки от фактическия състав за възникване отговорността на застрахователя. В конкретния случай, от събраните по делото гласни доказателства, се установява изключителност на случая, поради което ищецът установява материалната си легитимация да получи обезщетение за неимуществени

вреди от смъртта на дядо му.

Ищецът, както се посочи е внук на пострадалия С. М. С.. Внуците в традиционните за българското общество семейни отношения са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Като низходящи са от кръга лица, легитимирани да получат обезщетение за претърпените от тях морални болки и страдания от загубата на техния дядо. От събраните по делото гласни доказателства – св. Л.С., Н. Ю. св. М.А. се установява, че ищецът от четиримесечна възраст съвместно с майка си живее в едно домакинство с баба си, св. С. и дядо си – починалия С. С.. Израснал е покрай него и дядото е заместил в грижите и отношенията отсъстващия баща. Няма причина да не бъдат кредитирани показанията на св. Л.С., баба на ищеца, т.к. тези показания са последователни и непротиворечиви и в съответствие с останалите събрани по делото гласни доказателства и представените писмени доказателства – удостоверения за адресна регистрация от 22.03.2021 г. и от 20.08.2021 г. / л.18 и л.19/. Към момента на смъртта на С. С. ищецът е на 11 години. През този период от време са оформени по-здрави и по-близки отношения, привързаността им е по-силна, поради което и смъртта на неговия родственик му е причинила морални болки и страдания, които надхвърлят по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната роднинска връзка. Съвместното живеене в едно домакинство и липсата на родния баща е благоприятствало оформянето на по-здрави и по-близки отношения между дядото и внука. В годините дядото, видно от показанията на свидетелите, пълноценно е замествал липсата на бащата. Ищецът е имал и финансовата подкрепа и обезпеченост от страна на своя дядо. Изложеното води до извод за основателност на исковата претенция по принцип.

При определяне размера на обезщетение съдът намира, че справедливия размер на обезщетението е в размер на 50 000 тях. При определянето му съдът взе предвид и това, че ищецът е непълнолетен, смъртта на дядо му е прекъснала връзката помежду им в един много важен етап от развитието на ищеца – неговото израстване и оформяне като личност, което води до извода, че смъртта на дядо му е довела до изключителен негативен ефект в нормалния му бит и до неговата трайна промяна.

Своевременно, с писмения отговор, ответникът е направил възражение за съпричиняване на резултата от пострадалия С. С., който пътувал в

автомобила без да е поставил обезопасителен колан, както и че вината за ПТП не е единствено и само на водача, управлявал лекия автомобил ****. Направеното възражение за съпричиняване на резултата от пострадалия С. С. е основателно и следва да бъде уважено. Задължението за водачите и пътниците в МПС да ползват обезопасителните колани, когато са в движение, се съдържа в чл.137 а от ЗДвП. Пострадалият не попада в изключенията на ал.2,в които случаи може да не ползва обезопасителен колан. Предназначението на обезопасителния колан е да намали риска от увреждане на пътуващия чрез ограничаване подвижността на тялото му в случай на сблъскване или внезапно намаляване скоростта на превозното средство. В случая, при поставен обезопасителен колан тялото на ищеца би било задържано на седалката и не би могло да контактува с детайлите от оборудването на автомобила и би било задържано в автомобила. Ето защо съдът счита, че с нарушаването на изискването за ползване на обезопасителен колан пострадалият е допринесъл за увреждане в по-висока степен. Правилно поставеният и ползван колан би намалил силата на удара, но не го изключва, а това от своя страна не изключва получаването на травмата и евентуалното увреждане. Следва да бъде прието в процентно съотношение 30 % съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Този извод на съда намира опора в заключението на назначената по делото комплексна експертиза.

Според св. Х. той и пътуващият отпред, починалият С., са били с поставени предпазни колани. В тази част показанията на св. Х. не следва да бъдат кредитирани, защото не намират опора в събраните по делото доказателства и преди всичко в заключението на комплексната САТМЕ. Действително експертите не са категорични относно това дали пострадалият е пътувал с поставен предпазен колан, който по принцип би следвало да задържи лицето в автомобила. Според изложеното в устния доклад от д-р Е. травмите и получените увреждания по-скоро сочат на липса на предпазен колан. В случая няма установен специфичен отпечатък от колан, тялото се е движело свободно в предната част на колата, пострадалият е стигнал с главата до колоната и с подбедрицата и бедрото до таблото, при което е получил характерните счупвания от пробиване вътре в таблото. Ето защо съдът счита, че може да бъде направен извод, че пътуващият отпред, на дясната седалка С. С. е пътувал без поставен предпазен колан, което е допринесло за получените

от него, несъвместими с живота увреждания.

Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на товарен автомобил марка **, модел ****, със закачено за него полуремарке с рег. № ****, управляван от турския гражданин Е.Ю., движещ се в посока от гр. Любимец към гр. Свиленград със скорост 100 км.ч. Ударът между лекия автомобил *** и товарен състав – влекач марка **, със закачено за него полуремарке, по характер е бил кос, страничен – при контакт на предна лява челна част на товарен автомобил ** с дясна странична част на лек автомобил *** и е настъпил в лентата за движение на товарния състав– влекач марка **, със закачено за него полуремарке. Водачът на товарния автомобил не е имал техническа възможност да предотврати удара чрез своевременно спиране. Този удар не е имал значение за пътуващите в лекия автомобил ***, т.като при удара в мантинелата и пространственото завъртане на автомобила пътуващите в него са изпаднали на пътното платно, извън автомобила. Водачът Ю. А. Х. е бил между двете мантинели, върху него се е намирал пътуващият отзад С. М. Й., а пътуващият отпред С. М. С. е бил на пътното платно. Освен заключението на ВЛ показания за изпадането на пътниците от автомобила дават и свидетелите Ю. Х. и Т. Г., разпитани в съдебно заседание. На практика уврежданията, които е получил пострадалия С. С. са от удара на лекия автомобил *** в мантинелата и пространственото завъртане на автомобила и нямат отношение към последвалия удар в товарния автомобил.

Определеното обезщетение в размер на 50 000 лв. следва да бъде намалено с процента на съпричиняване или ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 35 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди. В този размер предявеният иск се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен, като в останалата част, до пълния предявен размер от 100 000 лв. следва да бъде отхвърлен.

Неоснователно е направеното от ответника възражение за погасяване на исковата претенция по давност, т.като молбата била депозирана в съда на 30.12.2021 г., а пътният инцидент бил от 27.12.2016 г. и към датата на подаване на исковата молба бил изтекъл петгодишния давностен срок по чл.378 ал.2 от КЗ. Видно от представеното по делото разписка – л.21, исковата молба е изпратена по куриер на 23.12.2021 г. и е получена в съда на

30.12.2021 г., заведена под № 5671 от 30.12.2021 г. С оглед датата на изпращането на исковата молба- 23.12.2021 г. следва да се приеме, че исковата претенция не е погасена по давност.

Основателно е направеното възражение за изтекла давност на основание чл.111 б.„в“ от ЗЗД по отношение на претендираните от ищеца лихви за забава. Ето защо лихвата за забава следва да бъде присъдена от 23.12.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, като претенцията за заплащане на лихви за забава за периода от 28.09.2017 г. до 22.12.2018 г. следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

По отношение на разноските:

-

Ищецът е освободен от заплащането на ДТ и разноски в производството на основание чл.83 ал.1 т.4 от ГПК, поради което от тях няма сторени разноски в производството и съответно такива не им се дължат. Не се дължат и т.като адв. Р. М. изрично е заявила, че не претендират разноски / с.з. 12.09.2022 г./

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ХОС 4% ДТ върху уваженият размер на иска или в размер на 1400 лв. / 4% върху 35 000 лв. / и 200 лв. – платено възнаграждение от бюджетните средства на съда за изготвянето на комплексна експертиза, или общо сумата от 1600 лв.

Съгласно чл.78 ал.3 от ГПК ответникът има право на разноски, съобразно отхвърлената част на исковете. Видно от представените по делото доказателства е, че сторените от ответника разноски в производството са в размер на 400 лв., платено възнаграждение за изготвяне на комплексна експертиза

Ответникът претендира и за заплащане на възнаграждение на основание чл.78 ал.8 от ГПК в размер на 250 лв./ л.185/ Неоснователно е направеното от адв. М. възражение, че на ответника не се дължат разноски на посоченото основание, доколкото той е бил защитаван от юрисконсулт в производството и присъждането на възнаграждение е обвързано само с това не и с изискване за представяне на доказателства за извършено плащане – чл.78 ал.8 от ГПК. Или всичко сторените от ответника разноски са в размер на 650 лв. Съобразно

отхвърлената част на иска ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 422,50 лв. направени в производството разноски

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД гр. **** бул.****, ЕИК **** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Ю. С., от гр. ***, ул. „****“, ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своята майка и законен представител Ю. С. С., със съдебен адрес гр. ****, ул. *****, адв. Р. М., сумата от 35 000 лв. представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди – болки и страдания, в резултат на настъпилата на 27.12.2016 г. смърт на дядо му С. М. С., в следствие на ПТП, настъпило на 27.12.2016 г., ведно със следващата се законна лихва върху обезщетението, считано от 23.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като исковете в останалата част до пълния предявен размер от 100 000 главница и за заплащане на лихва за забава за периода от 28.09.2017 г. до 22.12.2018 г. като неоснователни и недоказани – **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД гр. **** бул.****, ЕИК **** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на ОС Хасково сумата от 1600 лв., от които 1400 лв. ДТ и 200 лв. платено възнаграждение на ВЛ от бюджетните средства на съда.

ОСЪЖДА С. Ю. С., от гр. Хасково, ул. *****, ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своята майка и законен представител Ю. С. С., със съдебен адрес гр. ****, ул. *****, адв. Р. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗК „Лев Инс“ АД гр. **** бул.****, ЕИК **** сумата от 422,50 лв. направени по делото разноски, съобразно отхвърлената част на иска.

Решението подлежи на обжалване пред АС Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Хасково: _____